

denne Pryglestraf og anvende den i hvert Fald kun i sparsom Grad. Men kan Justitsministeren faa Overklassenævninger, sammensatte af Arbejdsgivere, Storbønder, Fabrikanter og Godsejere, satte til at dømme Befolkningen, er der lidt Haab om, at han kan faa sin Legemsstraf, sin Pryglelov anvendt i lidt større Omfang. Det er en bekendt Sag, at eftersom Klassemodsnævningerne tilspidse sig, og det gøre de under Kapitalismen, forraaes Overklassen mere og mere, saa forsvinde mere og mere de humane Ideer og Tanker, som ogsaa beherskede de bedre stillede i Samfundet i sin Tid, de forsvinde mere og mere under Kampen for at fastholde Klasseinteresserne, Overklassestillingen. Saadanne Domstole, som vi faa, hvis dette Forlig gaar igennem, ville blive langt bedre Domstole til at faa Pryglestraffen eksekveret i større Omfang, end de frisisindede, juridiske Dommere ville være.

Det har ved dette Forlig bekræftet sig, hvad jeg i Efteraaret ved Finanslovens første Behandling sagde, vendt til Justitsministeren og til Regeringen, at en Regering med denne Justitsminister i sin Midte vilde være ude af Stand til eventuelt at gøre Alvor af de Ord, det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) havde fremsat i Sommerens Løb og gentaget i Efteraaret: at løse de store Sager i Overensstemmelse med Partiets Program eller rejse en Kamp derpaa. Jeg sagde den Gang til det ærede Medlem: Der kommer ingen Kamp, der kommer kun Forlig med denne Regering og navnlig med dens Justitsminister, afhængig som han er af Finansmagten, det tredje Ting her i vort Land, med alle de Interesser, der binde og baste ham. Med den Justitsminister gennemføres der ingen Kamp om de store Spørgsmaals Løsning i demokratisk Aand. Det ærede Medlem fra Løvel kunde derfor allerede den Gang godt have stukket Kampen i Lommen og holdt sig til en Løsning, der ikke blev i demokratisk Aand, men blev og maatte blive et Forlig.

Nu foreligger Forliget, det, man allerede den Gang kunde forudsige og forudsætte, saa sandt Justitsministeren vilde blive ved at sidde i Regeringen. Nu faar Justitsministeren sat igennem dette Rets-

forlig, der var blevet en personlig politisk Nødvendighed for ham, han faar sig det Tillidsvotum fra dette Ting og vel sagtens ogsaa fra det andet, det Tillidsvotum, som man hidtil ikke har villet give ham direkte ved at føre vort Kommissionsforslag frem til Behandling. Jeg kan da kun konstatere Kendsgerningen og beklagende udtale, at Venstre har den Justitsminister, det fortjener, og at Justitsministeren har det Parti, der er ham værdigt. Men jeg gør i Overensstemmelse med mine Udtalelser i Efteraaret opmærksom paa, at det er en kostbar Sag for Demokratiet og for Flertallet her i Tinget, der dog vil kaldes demokratisk og er udgaaet af Demokratiet, at have en Justitsminister, hvis Administration ikke er ulastelig, og en Justitsminister, der sættes i den politiske Nødvendighed at have den yderste reaktionære Fløj i det andet Ting med sig, hvad der kræves af Hensyn til, at han skal have Retsreformen, han maa have den, han maa give efter, kapitulere paa alle de Punkter, som Folketinget ellers har fastholdt, han maa betale den Pris, som Højre i det andet Ting har krævet. Det er dyrt, kostbart, demokratisk set, og økonomisk set bliver det heller ikke, som alt paavist, helt billigt.

Lad mig sige det her, at den Konstellation, som gennemfører dette Retsforlig, er ret ejendommelig. Den har ikke lidt Lighed med den Trekant, som det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) talte saa meget om ved Valgretsforliget. Jeg synes, at her er en Trekant bestaaende af Venstrereformmænd, moderate og Estrupere, en Trekant af en højst ejendommelig Art, hvor ikke blot Socialdemokraterne, men ogsaa de radikale og de frikonservative i det andet Ting staa udenfor. Det er altsaa en Trekant af Estrupere og Venstrereformmænd og moderate (*Anders Nielsen*: Altsaa to Trekanter). Ja, der er to Trekanter (Afbrydelse). Ja, det bliver lidt indviklet, Regeringens Politik er i det hele ved at blive lidt indviklet. Men her er netop en søgte Trekant, og i den Sammenhæng vil jeg minde om, at jeg ved Valgretsforligets Behandling her i Tinget sagde til den højtærede Indenrigsminister, at det kunde i og for sig være en god Ting, en